

MODRE MISLI DOLGOLETNIH KNJIŽNIČARK

OB
30-LETNICI
IZHAJANJA
REVIJE

Štirideset let sem opravljala delo knjižničarke in 40 let bila tudi knjižničarka z veseljem in s srcem

Darinka Žekar, šolska knjižničarka (v pokoju)

Takoj po končanem študiju sem se zaposlila v knjižnici osnovne šole, kjer me je čakalo polno dela, veliko izzivov, da na novo postavimo in uredimo gradivo, ki je imelo svoje police na zaprtem hodniku šole.

Kmalu so se na Zavodu RS za šolstvo pojavile ideje, da bi gradivo v programu Šolska knjižnica računalniško obdelali, lotili smo se vnašanja gradiva in se preselili v svet črtnih kod in novega načina izposoje.

Svoje največje poslanstvo sem čutila v motivaciji mladih za branje. Nagrada za vse pa je bila na zaključni prireditvi za Bralno značko, kamor smo vsako lepo povabili vsaj enega pisatelja, ilustratorja, ustvarjalca otroške knjige.

S tem dogodkom je živela vsa šola, vsak po svoje je udeležan priprave na ta dogodek, pričakovanja so se prelila v nepozabne spomine, ki so za vsako leto z besedo in sliko zapisani v Kroniki Bralne značke.

V knjižničarskih krožkih so potekali mesečne knjižne uganke, razstave, kvizi, kulturni dnevi, mladi knjižničarji so bili najbolj ponosni takrat, ko so lahko sami prijeli čitalnik kod v roke in izposojali gradivo, seveda ob nadzoru v ozadju.

Iz pasivnega članstva v Cobissu smo se odločili, da preidemo med aktivne člane.

Revolucija. Med prvimi šolami v Sloveniji smo vse gradivo opremili na novo in tako postali vidni tudi mi. Veliko let kasneje je tako članstvo postalo obveza za vse šolske knjižnice.

Zdaj so svojo vsebino posodobili tudi KIZ-i, naši učenci so iz šole odhajali s poznavanjem sistema, opremljeni s funkcionalnim znanjem Cobissa in delovanjem knjižnic.

Veliko let sem bila vodja študijske skupine celjske regije za knjižnično dejavnost. Srečevali smo se knjižničarji, se izobraževali, se bodrili takrat, ko je bilo naše delo spregledano, in si nenehno prizadevali za priznavanje standardov in normativov v šolskih knjižnicah.

Delo knjižničarja se je v letih zelo spremenilo. Iz tihega izposojevalca knjig se je moral spremeniti v računalniško opismenjenega informatorja.

To delo velikokrat ostaja v senci velikih projektov na šoli, mnogovrstna podpora pa je bila velikokrat samoumevna in ne vrednotena s točkami, priznanji in ne s plačilom. Le z moralnim zadoščenjem, ki nekaterim pomeni dovolj, drugim pa ne.

Knjižničarka sem bila na dveh šolah in rečem lahko, da sem imela podporo ravnateljev, v drugi polovici delovne dobe tudi zelo lepo delovno okolje, ki je omogočalo sodobni šolski knjižnici, da je živela pravo, razgibano šolsko življenje. Tudi z računalniki za učence, s tablicami za iskanje gradiva in bralniki za branje e- knjig.

Zelo rada imam take novosti. Tudi meni so ponujale možnost nenehnega učenja.

Zdaj me poleg upokojskega sonca grejejo tudi topli spomini na delo v knjižnici in s prijetnim kolektivom. Pogrešam pa vonj in

prelistavanje novih knjig, živ dialog z učenci ali sodelavci o prebrani knjigi.

Zatopljenost v lepo besedišče, moč besede – to bo pa vedno ostalo v meni in z mano, zato tudi sama večkrat kaj napišem. Izpoved duše, srca ali samo videnje ...

Moč knjige me je zasvojila in srečna sem, če lahko to moč prelijem tudi h komu drugemu. Tu leta in status nista več pomembna ... ●

30-letnica revije Šolska knjižnica

Ivanka Učakar, šolska knjižničarka (v pokoju)

Ljuba Šolska knjižnica! Čestitke za trideset let povezovanja in spodbujanja strokovne rasti! Prava dama si že, jaz pa se živo spominjam navdušenja ob prvem stiku s teboj. Aprila 1991 sem s tresočimi rokami odpirala prvo številko: uspelo nam je. A pot je bila dolga. Leta 1983 nas je pedagoška svetovalka Ema Stružnik zbrala na OŠ Stranje in predlagala, da ustanovimo občinski aktiv šolskih knjižničark – malo z nezaupanjem, a kmalu z veseljem smo se začele srečevati in deliti izkušnje. Tako tudi druge po Sloveniji. Opogumljene smo se odpravile v Pionirsko knjižnico v Ljubljano na strokovno sredo: saj nas ni malo, ki spodbujamo branje in pismenost. Mladinske in šolske. Tanja Pogačar, Silva Novljan, Saša Vegri, Dane Zajc, Nataša Pahor, Polona Lah Skerget, Ema iz Domžal, Vojko Zadavec, Tilka Jamnik – vi-

dim obraze, prostore vile Čira čara na Komenškega ulici. Triperesna deteljica iz Kamnika Breda Povše, Irena Špenko in Ivanka Učakar smo na pobudo Silve Novljan, predsednice sekcije za šolske knjižnice, pripravile prispevek o bibliopedagoških urah za posvetovanje ZBDS na Bledu. Oktobra 1987 kot šolska knjižničarka stopim za govornico in predstavim kolegom in kolegicam iz splošnih in specialnih knjižnic ter iz NUK-a, kaj novega se dogaja po slovenskih šolah. Šolske knjižničarke in redki knjižničarji objavljamo v Knjižnici, v Vzgoji in izobraževanju, se srečujemo na seminarjih in posvetih, dozori odločitev – izdajali bomo svoje glasilo. V letu vrenja, v letu, ko se je zdelo vse možno, si se rodila. Rasla, se spreminjala, dozorevala, vedno pa povezovala vse slovenske šolske knjižnice. Še na mnoga leta! ●

Prehojena poklicna pot

Marjeta Strožič, Osnovna šola Prebold

Vse, kar danes na področju šolskega knjižničarstva obstaja, osnovnošolskega in srednješolskega, si je bilo treba izboriti. Dokazovanja o potrebnosti šolske knjižnice so potekala na dveh področjih, na strokovnem bibliotekarskem in na pedagoškem, vendar jasnih ter uveljavljenih usmeritev še vse do danes ni.

Da ima šola knjižnico ter polnozaposlenega knjižničarja pri dvajset in več oddelkih, je bilo uzakonjeno leta 1980. Dotlej je bila knjižnica interesna dejavnost tovarišic slovenskega

jezika. Razvoj knjižnice na šoli je bil odvisen od vodstva in interesa zaposlenih. V Spodnji Savinjski dolini sta bili za našo stroko odločilni dve močni in odločni osebi: Rozka Kobale (OŠ Prebold) in Valerija Pukl (OŠ Polzela). Rozka Kobale je imela bibliotekarsko izobrazbo že konec 70-tih let prejšnjega stoletja.

Leta 1983 sem se priključila aktivu šolskih knjižničark Žalec in leta 1988 sodelovala pri postavljanju normativov šolskih knjižnic v Vzgojno-izobraževalni organizaciji Žalec z